

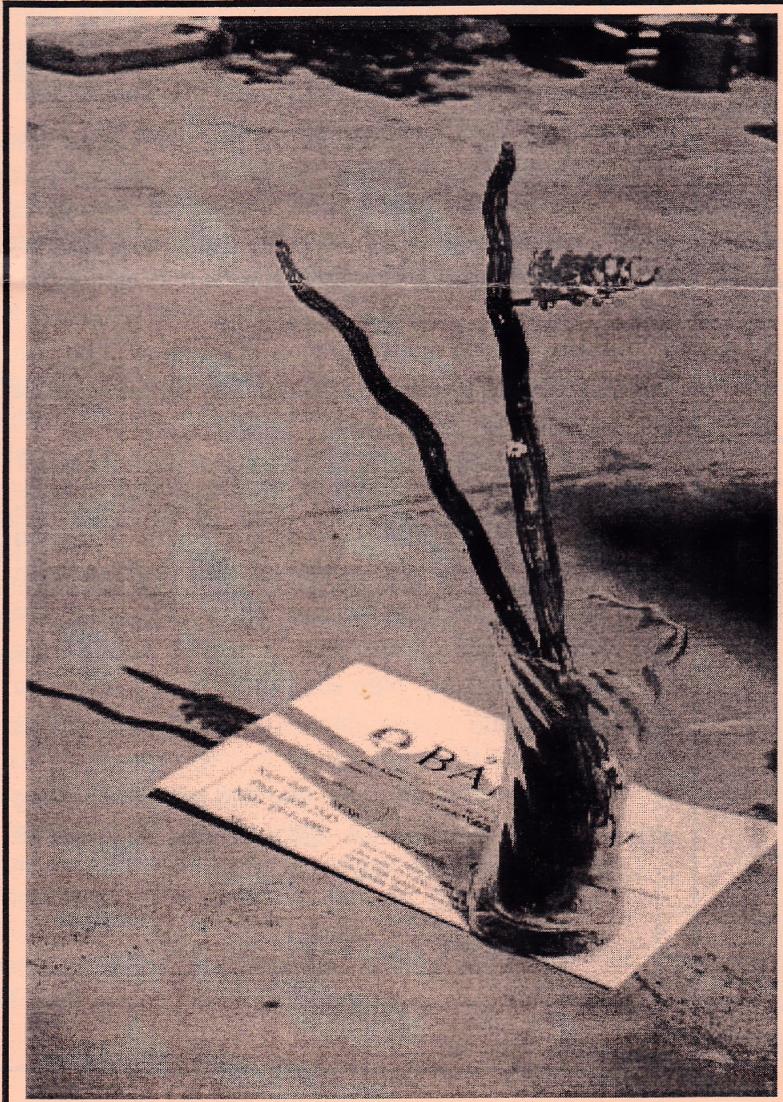
BẢN TIN

Ái Hữu GĐPT Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại

9909 Waterview Road, Raleigh NC 27615 Phone (919) 272-5020; Email: KimmyNC@CS.com
Web Page: <http://hometown.aol.com/tong57/index.html>

NĂM THỨ 12 - SỐ 96 * PHẬT LỊCH 2546 * NGÀY 15 THÁNG 11 NĂM 2002

Cành khô
vẫn trổ
chồi non,

Bản Tin
viễn xứ
vẫn tìm
đến nhau.

- Hình chụp ở VN
(Trần Đình Hùng)
- Bản Tin từ US
- Cảm tác (Mỹnhon)

BẢN TIN

*Tờ báo hàng tháng của
Ái Hữu GDPT Vĩnh Nghiêm
Hải Ngoại & Thân Hữu*
*****
*Tâm Diệu - Dương thị Mỹ
phụ trách*

MỤC LỤC

Hoa Lan	Trang 1
Kinh Thương Yêu	2
Thi Kệ Nhật Dụng	3
Tin Tức	4
Thư Tín	5
Đáp Lời Tham Khảo	6
Khuyến Tu & Lái Xe	9
Latma - Diễm Au	10
Thông Báo	12

KINH THƯƠNG YÊU

Những ai muốn đạt tới An Lạc thường nên học hạnh thẳng thắn, khiêm cung, biết xử dụng ngôn từ hòa ái, những kẻ ấy biết sống đơn giản mà hạnh phúc, nếp sống từ hòa, điềm đạm, ít ham muộn, không đua đòi theo đám đông.

Những kẻ ấy sẽ không làm bất cứ một điều gì mà các bậc thức giả có thể chê cười. Và đây là điều họ luôn luôn tâm niệm:

Nguyễn cầu cho mọi người và mọi loài được sống an toàn và hạnh phúc, tâm tư hiền hậu và thánh thoại.

Nguyễn cho tất cả các loài sinh vật trên trái đất đều được sống an lành, những loài yếu, những loài mạnh, những loài cao, những loài thấp, những loài lớn, những loài nhỏ, những loài có thể nhìn thấy, những loài không thể nhìn thấy, những loài ở gần, những loài ở xa, những loài đã sinh, và những loài sắp sinh.

Nguyễn cho đừng loài nào sát hại loài nào, đừng ai coi nhẹ tính mạng của ai, đừng ai vì giận hờn hoặc ác tâm mà mong cho ai bị đau khổ và khốn đốn.

Như một bà mẹ đang đem thân mạng mình che chở cho đứa con duy nhất, chúng ta hãy đem lòng từ bi mà đối xử với tất cả mọi loài.

Ta hãy đem lòng từ bi không giới hạn của ta mà bao trùm cả thế giới và muôn loài, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, lòng từ bi không bị bắt cứ gì làm ngăn cách, tâm ta không còn vướng vất một chút hờn oán hoặc căm thù. Bất cứ lúc nào, khi đi, khi đứng, khi ngồi, khi nằm, miễn là còn thức, ta nguyện duy trì trong ta chánh niệm từ bi. Nếp sống từ bi là nếp sống cao đẹp nhất.

Không lạc vào tà kiến, loại dần ham muộn, sống nếp sống lành mạnh và đạt thành trí giác, hành giả sẽ chắc chắn vượt khỏi tử sinh.

(Nghi Thức Tụng Niệm - MettaSutta)

Tin Tức

Ngày Chủ-nhật 20/20/02- (Tuệ Linh): Nhân dịp anh Huỳnh Ái Tông, Tổng Thư Ký Ban Chấp Hành AH GĐPT VNHN từ Kentucky tới Cali, các ACE đã hội họp tại nhà Trưởng Đại Bàng. Hiện diện có rất nhiều ACE AHVN và thân hữu. Các anh có gọi điện thoại đàm đạo với các Anh Khiết, Vui, Thống, Lạc, dự định gọi anh Nam, Mỹ, và các anh chị ở Dallas nhưng khách đến mõi lúc một đồng nên phải ngưng cuộc điện đàm. Hôm ấy cũng là ngày giỗ đầu của Bà Cụ thân sinh Anh Ngô Mạnh Thu. Một khóa lễ cầu siêu được cử hành trước bàn thờ Phật. Chủ lê là anh Tâm Hòa Lê Quang Dật, cử hành chuông mõ là anh Phúc Trung Huỳnh Ái Tông và anh Phúc Thiện Ngũ Duy Thành. Vì anh Tuệ Linh thức trắng đêm ở Trung Tâm Tu Học Thích Quảng Đức với các huynh trưởng thọ Cấp Tập nên sau khóa lê anh Tuệ Linh, anh Tông, và anh Thành xin về trước.

Nhân dịp này anh Tuệ Linh cũng in ra Bản Tin tháng 10-2002, (nhận qua email mà chưa gởi bưu điện), để các Anh Chị cho ý kiến. Mọi người đều đồng ý là Bản Tin trình bày đẹp, có tin tức, bài vở nhiều và rất là có nét tươi trẻ mắt măt. Các anh chị khuyến khích Lê Dương Mỹ tiếp tục đưa Bản Tin đi lên.

Ngày 6 tháng 11, 2002 – Một số anh chị em văn nghệ sĩ, truyền thông và báo giới do nhạc sĩ Ngô Mạnh Thu, Hoàng Quốc Bảo, và nhà văn Phạm Quốc Bảo hướng dẫn, đã tới vấn an Hòa Thượng Thích Thanh Từ tại Thiền viện Đại Đăng, thuộc thành phố San Diego, trước khi Hòa Thượng trở về Vietnam để nhập thất. Quyết định của Hòa Thượng để lại nhiều tiếc nuối cho phật-tử Việt Nam khắp nơi trên thế giới.

Bản Tin bên trời Úc: (Trần Hữu Định) - Những số Bản Tin tôi nhận được từ bên ấy (USA), từ bao lâu nay rồi, xem xong là tôi lại mang tới chùa Huyền Quang, tặng cho các em trong GĐPT Huyền Quang, tặng cho các em chuyền tay nhau đọc, các em rất thích, và tôi nghĩ đó là một món ăn tinh thần cần thiết cho các em. Dù rất muốn giữ làm kỷ niệm nhưng biết rằng điều mình làm là đúng nên không tiếc chút nào.

Địa chỉ mới : Trong tháng vừa qua, lúc kẻ bắn lén hoạt động mạnh tại Virginia, Anh Vương Nghiêm đã tránh lẩn tên mũi đạn bằng cách dọn nhà sang .. phố khác. Địa chỉ mới của Anh là 7215 Moticello Blvd. Springfield, VA 22150. Số phon có thể không thay đổi, hoặc có thể được cho số mới khi gọi số cũ. Ngày giờ hẵn đã bị bắt rồi, nếu Trưởng Nghiêm dọn lại về nhà cũ, xin nhớ báo cho Anh Em.

Đọc giả mới: Thiếu nữ Giác Minh xưa, Lê Ngọc Thu, (em của Trưởng Lê Ngọc Hồ và trưởng Lê thị Tuyết). Cùng thời với các Trưởng Nhí Kiếm, Mỹ, Phượng, Nguy, Hùng Chùa..

Lê Ngọc Thu 111 NE Killingworth
Portland, OK 97217 . Số phon 503-240-2999.

TIN VUI: Ngày 02-11-2002, Trưởng Thiện Mỹ Phạm văn Thu sẽ làm lễ Vu Quy cho con gái Phạm Thị Kim Vui và cậu Trần Anh Tuấn trưởng nam Ông Bà Trần Tấn Tới tại Quận 5 Sàigon.

TIN BUỒN: Được tin Thân Phụ của Trưởng TRẦN ĐÌNH HÙNG, Cụ Ông TRẦN ĐÌNH HUÂN vừa từ trần vào ngày 04-11-2002 tại Tỉnh Sông vé, Việt Nam. Cụ Ông hưởng thọ 87 tuổi.

Trưởng Trần Đình Hùng, và vợ Trưởng Vũ thị Nguy, là cựu huynh trưởng GĐPT Giác Minh. Trưởng Trần Đình Hùng là nhịp cầu liên lạc giữa Anh Chị Em Ai Hữu trong và ngoài nước.

NHẮN TIN: Email của anh Nguyễn Quý Đức, chị Nhung, và chị Châu (Diệu Ngọc) không nhận thư nữa, xin Anh Đức và hai Chị xem lại giùm.

ÁI HỮU VĨNH NGHIÊM - SYDNEY ÚC CHÂU

Thành thật chúc mừng và chung vui với
anh chị Tuệ Linh – Nguyễn Công Sản
nhân lễ Tân Hôn của cháu
Uyên Trang và Cậu Quang Tú

Chúc Cô Dâu & Chú Rể trăm năm hạnh phúc

THƯ TÍN

Thư người Anh Trưởng đất Úc – Tâm Lạc Nguyễn Văn Thục – Nóng hổi vừa thổi vừa đọc.

Padstow- Kể ra là từ số Bản Tin 93 và đến nay là số 96. Anh có khen cũng bằng thưa.

Kimmy đã chịu khó tìm và cân nhắc mỗi khi chọn hình làm bìa cho Bản Tin. Có thể Kimmy chưa biết (hoặc không bao giờ nghĩ đến) rằng Kimmy đang tập cắm những bình hoa đặc sắc theo tinh thần Thiền của người Nhật. ... Kimmy (+ Ông Xã) ☺ chắc chắn đã phải bỏ nhiều bùa không ăn, đã phải trải qua nhiều đêm thức khuya ..trong đợi bài của ACE gửi về, lật từng trang sách để tìm tư liệu, ngồi còng lưng gõ phiếm và .. chờ đợi xem sản phẩm của mình ra khỏi dàn máy và sợ phải nhận được những lời chê từ bốn phương gửi về.

Bản Tin 95 lại được thêm một đề xuất mới của một số ACE/Úc muốn thành lập một Chi Hội AHVN tại Miệt Dưới này. Quả thật là một tin vui và duyên lành cho gia đình Áo Lam Vĩnh Nghiêm. Tuy anh đã già lắm rồi, nhưng chắc vẫn còn có thể chống gậy tìm đến với ACE. Anh vẫn biết, mặc dù cũng là một thành viên AHVN, nhưng đa số ACE sau này không biết anh và ngược lại, nhưng không sao (!) ÁO LAM CẢ MÀ !!!

Kimmy có gặp anh và chị Tuệ Linh thì chịu phiền nói lại là anh muốn gửi đến toàn gia đình, đặc biệt Cô Nguyễn Nghiêm Uyên Trang và Cậu Ngô Quang Tú MỘT NỤ CƯỜI THẬT TUỔI.

Nam Mô Thường Hoan Hỷ Bồ Tát Ma Ha Tát,
Nam Mô Thường Tinh Tấn Bồ Tát Ma Ha Tát.

- *Thưa Anh, Em đang xin tiền Du để đi gặp Bà Hạnh Phước sửa lại cái mũi vừa bị bể vì lời khen của anh! Xin cảm ơn sự sách tấn đúng lúc của anh. Hoan hỷ thay!!*

Các Anh Chị AH Vĩnh Nghiêm tại Úc thân mến,
Các Anh Chị thật là may mắn, có Anh Tâm Lạc ở gần thì việc muốn thành lập một AH Vĩnh Nghiêm tại Úc là chuyện nằm trong tầm tay, vì Anh Lạc là Anh Trưởng gốc cội, là Trưởng của tất cả các Trưởng trong Ban Chấp Hành AHVN hải-ngoại. Xin liên lạc

**Anh Tâm Lạc 23/37 Chamberlain Road
Paidstow - NSW 2200 Sydney Australia.
Email: vanthuc@speednet.com.au**

- Bản-Tin rất khởi sắc, và có chất lượng nhiều lấm, rất đáng khen, em đã làm cho các ACE trong AHVN gần lại với nhau rất nhiều. Tờ Bản Tin bây giờ ai nhận được cũng thích lấm, vì toàn tin tức nóng hổi. Chị muốn đề nghị và xin các ACE nơi nơi gửi thêm chi phí và đóng góp bài vở thêm vào, cho Bản Tin có thêm tinh thần phục vụ, chị không biết các ACE trong AHVN có bằng lòng không, nên chị ngại quá. Chị Nhung phôn cho chị, chị ấy mới ra khỏi nhà thương vì bị cao máu nặng Dương Mỵ à. Chị chúc em nhiều may mắn và đẹp hoài. (Tố Mỵ)

- *Chi Tố Mỵ làm em bật hát câu: "Một loài hoa không rõ, đó là loài hoa nở trong vườn ... ni-lông" vì chị muốn em là hoa nylon, không bao giờ tàn? :-)*

Dám em có thêm một tên mới nữa: "Mỹ nylon" thì chít em, khi qua đời sẽ không đủ chỗ để ghi tên trên mộ bia (như anh Phố nói)

- *Chị Nhung ơi, email em gửi cho chị bị trả lại. Bi giờ chị ở đâu? Bến Hải hay Cà Mau? Chị hãy cho mọi người biết tin về sức khỏe của chị nhé, mong lấm.*

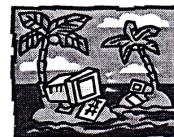
- Phượng thích đọc nhất là mục ... trả lời Thư Tín trong Bản Tin .. hehe .. nói thiệt đó Mỵ!! Ai la thì chịu, chứ thích là ngộ nói thích đó!! Bởi dzì khi một dòng sông đã qua đời thì Tini .. hỏng thèm nhìn lại nữa, cho khỏi bị ... mỏi cổ!! Thiệt là tàn nhẫn dzô nhân đạo, giống như Từ Hi Thái Hậu, há Mỹ& Mô Hùng chùa (CBPh)

- Chị vẫn nhận được Bản Tin rất đều đặn. Cảm ơn cô em chịu khó hết lòng và trường kỳ kháng chiến. Một chút gọi là chia sẻ với em, tiền tem (Đặng Kim Đoan)

- Mỵ ơi, Đi Cali gặp lại các anh chị Ngô Mạnh Thu, anh Tuệ Linh, anh Phố, nhất là Hằng, chị vui sướng lấm. Các anh chị thật sốt sắng, lòng chị thấy thắt ấm áp, nhưng không viết thành bài được!! Cả anh Đức nữa, chị nghe nói mọi khi cuối tuần anh không rảnh đâu, thế mà hôm đó cũng chạy tới một lúc để gặp nhau, làm chị thật cảm động. Chị và chị Hằng kể lại một kỷ niệm lúc đi trại, thật là vui, cười quá chòi!

Chị sẽ cố gắng gộp sức với em, nhưng tùy theo khả năng thôi. Em làm như chị giỏi lấm vậy, mà cứ hô viết bài! Thân mến. (Mộng Hương- Canada)

Tham Khảo: Anh & Trưởng

Đáp Lời Tham Khảo.

Phúc Tuệ – Nguyễn Đình Nam

Thật vui và hay quá, cảm ơn Tâm Diệu đã lựa chọn cho đăng 3 bài thuộc 3 thể loại khác nhau (Thơ, văn suông, và Thư tín) mang 3 ý kiến khác nhau mà lại đầy đủ tâm tình đối với bài viết về chữ Trưởng: Không đồng ý, đồng ý, và trung lập.

Diêu Thảo thì không đồng ý qua bài thơ dí dỏm, thấy rằng dùng chữ Trưởng thật tiên cũng như dùng chữ “You-Me”, và gập chị Trưởng 70 tuổi không lẽ chào là “Chị” mà “Em chào Trưởng” thấy hay và hợp lý hơn.

Diệu Hảo Trần-mộng-Hương thì rõ ràng đồng ý, với bài viết nhớ về thủa xa xưa rất cảm động, và chắc cũng sẽ gợi lên nhiều kỷ niệm trong tâm tư nhiều ACE áo lam.

Tâm Minh Vương-thúy-Nga thì qua mục Thư-tín rất gọn nhẹ, chỉ nói lên là “Thich” thôi nên có lẽ Trung-lập vì Thich có thể là do trình bầy đẹp của Tòả-soạn hay do ưng ý vài từ nào đó trong bài viết chứ không hẳn là cùng ý kiến với người viết..

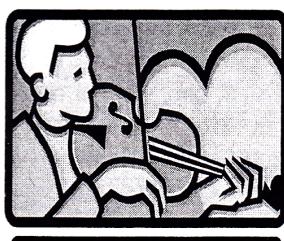
Ba ý kiến trên đã phản ánh đầy đủ 3 cảm xúc sẵn có trong chúng ta đối trước một sự việc. Thực vậy, không ai đọc với sự quan tâm một bài viết nào đó mà không nẩy sinh trong tâm tư một trong 3 cảm xúc đó. Tôi xin cảm ơn tất cả, cảm ơn sự quan tâm của ACE. Có vài người điện thoại hoặc Email cho tôi, cũng xin rất cảm ơn. Sự quan tâm đó nói lên tình thân ái khắng khít đối với GDPT, với Chùa, với Đạo, đồng thời cũng cho thấy vấn đề nên được làm sáng tỏ. Mỗi người, với chủ quan và với kinh nghiệm riêng của mình đều nhìn và hiểu sự việc ở những khía cạnh khác nhau, nên nhận định của một người không bao giờ toàn hảo và không bao giờ hoàn toàn đúng cả, vì thế càng nhiều ý kiến càng tốt, nhờ thế vấn đề càng được sáng tỏ. Khi vấn đề đã được sáng tỏ thì việc rút ra phương thức thực hiện sẽ không khó khăn.

Trong mục Thư-Tín ở số báo trước, anh Tâm-Minh Nguyễn-văn-Thực (Anh Thực là LĐT đầu tiên của tôi khi tôi gia nhập GDPT Giác-Minh lúc ấy còn tọa lạc tại chùa Kim-Cương) có đề nghị Bản-Tin mở mục Thảo-Luận, người phụ trách Bản-Tin thấy như còn dè dặt, có lẽ vì chưa biết thảo luận gì đây nên chỉ lơ lửng ghi nhận ý kiến quý báu của anh thôi. Nhưng, nhân đây, với 3 ý-kiến xuất hiện trên cùng số báo vừa qua tự nhiên mục Thảo-Luận của anh Thực hình thành, và đây là vấn đề đầu tiên chúng ta đang thực sự thảo luận, anh Thực hẳn phải ưng ý. Rất mong còn nhiều ý kiến nữa vì không có vấn đề gì là không có mặt hay, mặt dở của nó, thấy được càng nhiều cái dở, càng nhiều cái hay thì vấn đề càng sáng tỏ. Ý kiến có khi nhẹ nhàng như của Tâm-Minh, có khi dí dỏm, châm biếm như của Diệu-Thảo, có khi mạnh-dạn sôi-nổi như của Diệu-Hảo đều phải được tôn trọng và đều có giá trị làm sáng tỏ vấn đề. Đồng ý với một trong ba người trên cũng là trình bầy ý kiến rồi. Nhưng ý kiến có khác biệt, có bất đồng mà “cái tình áo lam không bao giờ thay đổi theo thời gian, năm tháng” đúng như Diệu-Hảo viết. Đó là tinh thần GDPT chúng ta.

Phúc Tuệ - Nguyễn Đình Nam

Ghi chú của Bản Tin: Anh Nguyễn Đình Nam là người đầu tiên đã đưa lên Bản Tin niềm băn khoăn của Anh về danh xưng Anh/Trưởng trong GDPT.

CHÚC MỪNG

Được tin Anh Chị **Thiện Mỹ** Phạm Văn Thu làm lễ Vu Quy cho
Út nữ **Phạm thị Kim Vui** đẹp duyên cùng tân lang **Trần Anh Tuấn**
trưởng nam Ông Bà Trần Tấn Tới ngày 02-11-2002 tại Quận 5, Saigon.

Toàn thể ACE Ai Hữu Vĩnh Nghiêm xin chúc mừng Hai Họ
và chúc Tân Lang & Tân Giai Nhân Trăm Năm Hạnh Phúc.

Tham Khảo: Anh & Trưởng

DANH XỨNG TRONG GĐPT:

Đọc bài “Tâm Tình Người Huynh Trưởng” của anh Nam, tôi xin có một ý kiến: Cũng như anh Nam, tôi nghe những chữ xưng hô: Trưởng, Trưởng Huynh, Trưởng Giả, trong GĐPT cũng thấy rất lạ tai và .. không thích. Tôi chưa bao giờ dùng những từ này để gọi ai. Gọi các bậc anh chị thì tôi có cảm tưởng như không tôn trọng vị đó. Gọi những người ngang hàng thì có vẻ xa cách. Gọi các em thì mình có vẻ trịch thượng và ngăn cách tình cảm anh chị em. Tôi không có dịp để tranh cãi với ai, nên mỗi lần nghe hoặc đọc cứ đành “lờ” đi thôi. Anh Nam viết ra cũng như để giải tỏa sự ấm ức của một số anh chị em trong đó có tôi. Xin cảm ơn sự mở đầu của anh. Nhưng thật cũng quá khó để trở thành lại như xưa. Điều thứ hai tôi thắc mắc là câu mở đầu anh Nam viết là “Thưa các Trưởng..” Ba chữ này anh Nam viết hay Bản Tin in thiếu ??

Thân ái kính chào Anh Chị Em – **Nguyễn**

Lời tòa soạn:

Chữ “Thưa các Trưởng” là của tác giả.

Ý KIẾN TỪ PHƯƠNG TRỜI ÚC:

Tôi cũng cùng chung quan niệm về cách dùng chữ Trưởng của anh Nguyễn Đình Nam, tôi nhớ ra anh Nam rồi, ngày xưa cũng ở GĐPT Giác Minh, nhưng thời đó tôi còn trẻ. Khi nhận được Bản Tin lần đầu tiên, tôi cũng hơi ngỡ ngàng khi thấy tiếng Trưởng dùng trong đó, nhưng vì thấy mình là người mới gia nhập, nên cũng không có ý kiến gì, nhưng tôi không dùng chữ đó để gọi hay viết cho ai bao giờ. Tôi thấy nếu cứ dùng tự do, các em trong GĐPT hoặc các AHVN thuở xưa còn là Nam hay Nữ Oanh Vũ, bây giờ tuổi cũng đã cao, nhận được Bản Tin thì vui mừng nhưng đọc mà không dám tham gia. Có khi còn đứng đằng sau vì nghĩ Bản Tin này là của các Trưởng, là để cho các Trưởng lớn thảo luận viết bài, từ đó làm cho Bản Tin nội dung từ từ trở nên nghèo nàn. Đặt một ví dụ là một ngày nào đó, nếu Tâm Diệu cảm thấy mệt mỏi, hay bận bịu một công việc khác không cảng đáng nổi công việc đang làm này nữa, nếu không có lớp trẻ nhiệt tâm tiếp tục, thì mấy lớp Trưởng già như mình đây không biết phải làm sao? (Tuệ Hạo)

TẢN MẠN CỦA PHÚC ÂN (Việt Nam)

-*Tuỳ nghi bất biến.*

-*An theo thuở, Ở theo thi.*

-*Ở bầu thì tròn, ở ống thì dài.*

-*Chỉ có sự đổi thay là không bao giờ thay đổi.*

LỜI THUA VÀO CHUYỆN

Trước hết, xin được thưa, đây là câu chuyện “trà đàm”, không mang tinh thần tranh luận, vì là anh em trong MỘT gia đình LAM, với lục hòa, tin yêu, ái ngữ THỜI ĐIỂM LỊCH SỬ

Thuở đó, khoảng 1948 – 1950, xã hội ta vẫn còn nặng tinh thần Khổng Nho, thiếu niên đến trường học đã gọi bạn học đồng môn là hiền huynh, cao huynh, và tự xưng là tiểu đệ, ngu đệ ... thế mà cũng thanh thiếu niên đó theo mẹ đến Chùa Quán Sứ, được Sư Bác, Sư Ông giới thiệu vào Đoàn Đồng Áu Phật Tử, Đồng Niên Phật Tử, và gọi Thầy giáo Đặng Văn Khuê là “Anh”, Anh Huynh Trưởng phụ trách Đoàn, thì là cả một sự canh tân trong Phật Giáo, chú trọng tới giáo dục thanh thiếu niên theo kịp tiến bộ của thế giới, giống ‘Sí cút’, và gọi là Gia Định Phật Hóa Phổ. Thầy giáo Khuê dạy các em cô nhi trong chùa Quán Sứ, và lập Đoàn Đồng Áu Phật Tử, cho phép các học trò gọi mình là “anh” xưng ‘em’, ngược lại, anh cũng tự xưng ‘anh’ và coi học trò như em, gọi ‘em’. Anh em trong một gia đình, cải cách này được hưởng ứng rộng rãi.

LÀM ANH MUÔN NĂM

Đọc lại lịch sử Gia Định Phật Tử, từ những năm khởi đầu trên cho tới 1975, trên sách, báo, biên bản, đều ghi là ‘Anh’, bất cứ chức vụ gì từ Ban Hướng Dẫn Trung Ương, tới BHD Miền, BHD Tỉnh, BHD Khuôn Hội, tới Ban huynh Trưởng Gia Định ... đều là Anh, Chị. Chỉ có vị Gia Trưởng là ‘Bác’. Điều này, nếu đi vào một buổi Lễ thực tiễn sẽ thấy, Ban Hướng Dẫn Trung Ương, các chức vụ đều được giới thiệu là Anh, trong khi Gia Trưởng một đơn vị nhỏ ở địa phương lại được gọi là Bác Gia Trưởng, có khi tuổi tác còn ít hơn cả các Huynh Trưởng nêu trên. Thời đó, không để ý, nhưng bây giờ nhiều vị đã trên 80 tuổi, có cháu nội, chắt nội, đọc lại biên bản, sách báo vẫn ghi mình là Anh, đồng ý là thời đó mình là Anh, nhưng cũng khi đó, các văn bản khác đều ghi là ‘Ông’, tối thiểu là nhận được một lá thư của ai đó gửi, bì thư cũng ghi là *kính gửi ông* cả, mình được xã hội trân trọng thế, mà dù tuổi 80 hay hơn.

Đã có nhiều Trưởng trẻ phỏng vấn các Trưởng già, em gọi anh là anh, anh có ý gì không ? -Ô ! Anh gần thất thập cổ lai hy rồi đó, hẳn anh có thể nào em mới gọi anh là anh chứ, mình trong ‘gia đình’ mà, nhưng ... có câu chuyện tức cười là, mình thành Anh muôn năm, tới chùa, Thượng Tọa reo -A ! Anh Phan. Chú điệu cũng gọi : Anh Phan ! ôn kêu tề, rồi quay sang lễ phép chắp tay chào người học trò cùng đi với mình :- Dạ, chào ông, chào Đạo Hữu ! Hóa ra là Huynh Trưởng Gia Đình Phật Tử thì được gọi anh thân mật, còn người khác thì được tôn trọng, khách sáo, ông, Đạo Hữu ...

THOẠI, VĂN, VÀ NGÔN TỪ NGHI LỄ

Do đó, trong một buổi lễ, giữa Hội Trưởng, người ta gọi nhau là Trưởng, thay vì kính thưa các anh, các chị và quý vị quan khách. Ngôn từ của nghi lễ. Trong biên bản, người ta ghi là Trưởng Trần Văn Mít Chủ Tọa, Trưởng Nguyễn Văn Xoài Thư Ký, thay vì Anh M chủ tọa, anh X thư ký.. mấy chục năm sau, con cháu đọc lại, thấy cha anh được mình được tôn trọng. Trong giao tiếp nhân sự, dấu một Oanh Vũ (8 tuổi) gọi một Trưởng (80) tuổi là anh, xưng em, càng thân mật trong một gia đình, không ai bắt bẻ, vì 50 năm Gia Đình Phật Tử hình thành, chúng ta đã quen tai, nhưng một người đi chùa khách quan nghe, và thấy cảnh ấy họ sẽ thắc mắc, đặt nhiều dấu hỏi, nếu ... em (cháu, chất) Oanh vũ đó Thưa Trưởng và xưng em, cảnh phong đó sẽ cho một ấn tượng khác.

Cũng như thế, xin lỗi, cho phép tôi tỷ dụ cụ thể, Anh Nguyễn Quang Vui (giờ đã 70 tuổi) nói to, chúng tôi muốn gặp Trưởng Nguyễn Đình Nam, thay vì Anh Nguyễn Đình Nam, chính Anh Nam không nghĩ gì, nhưng đoàn sinh của Anh Nam thấy Trưởng của mình được một ông cụ trân trọng gọi bằng Trưởng, Cũng như thế, Cụ Vui có hỏi một Huynh Trưởng trẻ 20 tuổi, Trưởng tên gì ? Và hỏi một Đoàn sinh, em tên chi ? Thì hai câu hỏi đó đã xác định vị trí người đối thoại rồi.

Vậy, danh-từ Trưởng có thể giải tỏa các trường hợp này, nếu chúng ta đừng chấp nê, mà bao dung hòa nhập với các tiếng xưng hô phong phú của Gia đình Việt Nam, vừa thêm đạo vị, mà không vì thế mất đi cái tình anh em.

NHỜ TRƯỞNG, GIẢI TỎA ĐƯỢC TAM ĐẠI ĐỒNG TU

Thực vậy, có những gia đình, ba đời cùng đi chùa, cùng sinh hoạt trong Gia Đình Phật tử, Cha con gọi nhau là Anh em, rồi Ông Nội và cháu gọi nhau là anh em (?!), bà ngoại và cháu gọi nhau là chị em khi mặc áo Lam, sinh hoạt ở chùa, đi cắm trại ... trường hợp đó rất ... kẹt, chính vì người Việt Nam rất coi trọng tiếng xưng hô ... May quá, gặp trường hợp trên, Cha gọi con là Trưởng, xưng tôi, con thưa Cha là Trưởng xưng em, và ông nội với cháu, bà ngoại với cháu cũng vậy, vợ chồng gọi nhau là Trưởng ... rất hài hòa, có thể nói từ ngày phục hoạt đầu những năm 1990, khi từ ‘Trưởng’ được đề nghị, đã dễ dàng được chấp thuận, vì nó giải quyết được những trường hợp trước mắt nêu trên, và tăng thêm đạo vị, cũng như không vì tiếng gọi nhau trang trọng, khách sáo, mà mất đi tình thân thương, tình Lam, “Kính cựu như tân”, đạo vợ chồng mà còn lấy cái lễ của người Á đông đối xử với nhau, thì trong một đoàn thể, cái lễ, cái kính, cái trọng là lời lẽ xưng hô lại làm mất đi cái tình hay sao. Không nên bảo thủ, có người bảo GĐPT phải theo truyền thống như thế này mới đúng, vâng, bây giờ mà mặc quần xoọc ngắn vào chùa như những năm 1950 - 60 thì ra sao ai cũng biết, ai cũng mặc quần tây dài cả, mà cứ cãi truyền thống là cái quần xoóc, thực ra truyền thống lúc khởi thủy là quần đùi, đi chân đất, đội nón lá, và lại ở xứ lạnh mà không tùy duyên, không mặc quần dài là vô duyên ?!!.

TRƯỞNG, LÀ TRÁCH NHIỆM, LÀ GUƠNG MẪU.

Vâng, mặc dù anh là Huynh Trưởng, anh tự xưng anh gọi em, và đoàn sinh thưa anh xưng em, chúng ta thấy ngay cái tình thân, thân tình gắn bó keo sơn thật, nhưng nếu đoàn sinh Thưa Trưởng xưng em, thì người được thưa đó cảm thấy trách nhiệm mình nặng nề hơn là một ông anh, vì Trưởng, nhỏ là Đội Trưởng cũng đã trách nhiệm, gương mẫu hơn một người anh bình thường rồi, chưa nói đến Đoàn Trưởng, Liên Đoàn Trưởng, Gia Trưởng, Tộc Trưởng, Xã Trưởng, Tỉnh Trưởng, Bộ Trưởng, .. mà Trưởng có khi không phải là ‘xếp’ trực tiếp của mình, mình gọi Trưởng vì người đó đã Trưởng thành có nghĩa là mình tôn trọng anh ta, muốn anh ta làm gương cho đàn em, nhận trách nhiệm với đàn em. Không vì không anh anh em em thân tình mà mất đi cái tình thân của gia đình Lam có phải không thưa Trưởng ?!

CÁNH SEN: là hạnh nhẫn nhục . Cánh sen như áo của sen, nhẫn nhục là đức tính để người ta mặc vào tâm, cũng như mặc áo vào thân. Có áo nhẫn nhục thì khó bị “trúng gió”: gió nhục mạ, gió tham lam, gió giận dữ ... [Kinh Hoa Nghiêm – Phẩm Như Lai Hiện Tướng- Hoa sen pháp]

Tham Khảo: Anh & Trưởng

Anh Tâm Lạc – Nguyễn Văn Thực – Úc Đại Lợi

Anh có đọc qua một vài bài của ACE góp ý về cách xưng hô ‘Huynh Trưởng’, ‘Trưởng’, hay ‘Anh, Chị, Em’, và .. nhận thấy ACE nào cũng có cái lý, cái hay tùy cảm quan, quan niệm hay nhận định riêng của mỗi ACE. Và .. cũng còn tùy một phần nơi thời gian ACE ‘đã từng sống’ trong Tổ Chức, đã sống qua mỗi ‘thời đại’, ở hoàn cảnh, môi trường khác nhau. Vấn đề chính là mức độ tình cảm giữa 2 đối tượng. Nhưng nếu ta muốn có một căn bản, một cơ sở vững chắc để luận bàn thì ta phải trở về nguồn gốc, cả về mặt tình cảm và phải dựa theo Nội Quy và Quy Chế Huynh Trưởng, những văn bản pháp quy.

Từ ngày xưa, từ những ngày đầu của GIA ĐÌNH PHẬT HÓA PHỔ, cho mãi đến trước 1975 (tại Việt Nam). Ngày xưa ấy mà, bước chân đến chùa, tùy (ở Miền Bắc) thì có cách xưng hô có phần khác khi xưng hô với các bậc tu hành, nhưng đối với các thành viên GĐPHP, thì cả ở Bắc, Trung, Nam thì đã thống nhất những danh xưng như sau : *Sư Ông, Sư Bà, Ôn, Thầy, Chị, Cô, Ni Cô*. Đối với các bậc phu huynh các thành viên GĐPHP thì chỉ có một cách xưng hô chung là *Bác*. Ngoài ra trong GĐPHP chúng ta, và sau này là GĐPTVN thì gọi nhau bằng *Anh, Chị, và Em*.

Từ ngày có Nội Quy và Quy Chế Huynh Trưởng GĐPTVN (thống nhất cho cả Bắc, Trung, Nam) thì danh xưng *Huynh Trưởng* đã được minh định, hợp thức hóa và đã được áp dụng thống nhất trong các văn kiện chính quy. Theo anh được biết (chắc vậy), thì ở quốc nội, không có một *Thầy, Cô* nào, không có một bậc phụ huynh nào và đương nhiên các ACE Huynh Trưởng hay Đoàn Sinh nào thắc mắc và đặt vấn đề về cách xưng hô quen thuộc thân thương này. Vì sao ? Rất dễ hiểu (!). Như đã nói qua ở phần trên, (khi mới thành lập GĐPHP), khởi đầu từ trong môi trường sinh hoạt của đoàn lớp trẻ ở chùa (Ban Đồng Ấu), các anh chị lớn gọi các em của mình bằng *em*, và các em gọi lại bằng *anh*, hay *chị* một cách tự nhiên và thân mật, .. phổ biến lan tràn, xâm nhập lần trong mỗi gia đình Con Phật (gia đình .. Phật Hóa, *phật hóa gia đình*). Chính các bậc phụ huynh hay các đạo hữu trong các Hội Phật Học cũng dùng cách xưng hô này khi giao tiếp với các ACE huynh trưởng. Lúc đầu thì như vậy, về sau khi mỗi chúng ta đã quy y, quy y Phật, Pháp, Tăng, chúng ta đã mặc nhận tất cả các *Thầy, Cô* (chữ Tăng, Ni) là những bậc trưởng dân chúng ta về mặt tinh thần, và .. các Anh, Chị đến trước, di trước chúng ta trên đường Đạo (là những bậc đàn anh, đàn chị hướng dẫn chúng ta không những về mặt tinh thần mà toàn vẹn về các mặt tình cảm, giáo dục, đức dục, .. dắt dìu chúng ta từng hơi thở, thở ra và thở vào, bước theo chân, theo dịp bước của Đức Từ Phụ chung, Đức Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Cũng cần nhắc và để nhớ lại, phần đông các anh, chị ngày xưa (ngày đầu GĐPHP) đều là giáo viên, giáo sư. Các đoàn sinh,

98% là học sinh, là học trò của các anh, chị ấy. Từ cách xưng hô quen thuộc trong trường và ngay cả ngoài xã hội (lúc bấy giờ) các học sinh phải chấp tay chào thầy, cô, .. thưa thầy, thưa cô, một cách nghiêm túc và lễ phép. Như vậy, từ cách xưng hô trân trọng *Thầy, Cô*, bỗng nhiên được đổi lại thành *anh, chị*, (xuống cấp, xuống chức !), NHUNG ngược lại, đó cũng có thể gọi là một phong trào đổi mới giữa những con người cùng chí hướng, thờ chung một CHA, chung một Đức Bổn Sư. Và .. đặc biệt nhất, là cảm tình của các đối tượng cũng lẩn lẩn biến hóa thay đổi một cách *nhiệm màu*. Học Trò không còn cảm thấy cách biệt khi được gọi các thầy cô mình bằng danh xưng rất thân thương là anh và chị. Từ đó cách giao tiếp thường tình (bên ngoài xã hội) đã chuyển biến, gần gũi và vui đùa thân mật, thật tự nhiên. Cảm tình từ đó cũng nảy sinh, biến lẩn thành .. truyền thống Áo Lam chúng ta.

Ở đây, chung ta không đặt vấn đề *chấp* hay *phá chấp* mà chỉ để luận bàn, tìm hiểu và thông cảm nhau hơn.

Trước nhất, nếu đứng ở vị thế tập thể, đoàn thể thì GĐPTVN chúng ta đã có Ban Hướng Dẫn, là cấp lãnh đạo chịu trách nhiệm. Trước đây, khi lập nên Nội Quy thì Đại Hội Huynh Trưởng Toàn Quốc đã thông qua và biểu quyết chấp thuận (gồm cả những danh xưng được dùng trong Nội Quy và Quy Chế Huynh Trưởng). Và từ năm 1951 cho đến nay (năm 2002), khi chưa có một Đại Hội Huynh Trưởng (ở Cấp nào hay địa phương nào) nêu ra giữa Đại Hội để tu chỉnh thì tất cả thành viên GĐPTVN đều phải gìn giữ tinh thần đoàn kết và thống nhất theo truyền thống của Tổ Chức.

Một kinh nghiệm bản thân. Anh nhớ rõ, khi anh được dịp sang thăm ACE tại Hoa Kỳ, tiếng xưng hô *Trưởng* được đập vào tai của anh (lần thứ nhất) là anh Tuệ Linh khi đón chào anh : ‘*Xin chào Trưởng Tâm Lạc Nguyễn Văn Thực*’. Lúc bấy giờ anh có phản ứng ngay : ‘*danh xưng mới này được áp dụng từ lúc nào mà anh không được biết (?)*. Nghe cũng hay, nhưng ... cũng ... *lạ tai đấy !*’.

(Nhắc lại, anh vốn là một huynh trưởng có nguyên tắc, đã được ACE tại VN đặt riêng cho anh một biệt danh duy nhất ‘*Con Người Nguyên Tắc*’). Và trong buổi họp mặt thân mật đầu tiên hội ngộ với ACE Ái Hữu Vĩnh Nghiêm, anh đã đưa vấn đề ấy ra để tìm hiểu nguyên nhân, lý do. Anh đã được ACE giải thích và vui vẻ (hoan hỷ) chấp nhận ngay.

Thực tế và thực tiễn, trước đây tại VN, nhà nhà đều là những gia đình thờ Phật, một số đông thường đến chùa, hầu hết là phụ huynh các em Áo Lam, cùng sinh hoạt chung trong các dịp ngày lễ Phật, và .. bất luận TUỔI, các *Thầy, Cô*, các *Bác* đều gọi các Huynh Trưởng là *Anh* hay *Chị* .. .. một cách rất tự nhiên, quen miêng. Chẳng khác nào khi chúng ta gặp các *Thầy, Cô*, (bất luận tuổi) chúng ta cũng đều ‘*Thưa Thầy, Thưa Cô, Bạch Thầy, Bạch Cô*’. (Một chi tiết cần lưu ý : phần đông ACE huynh trưởng, trước 1975, đều còn trong hàng tuổi 30-60 và cũng chưa có nhiều ACE có con, cháu lớn, chưa có nhiều ACE lên chức Ông Bà Nội hay Ngoại, như hiện nay tại hải ngoại).

Nay ở hải ngoại, có phần khác và thay đổi. Ngoài những Phật Tử thuận thành, vẫn giữ được thói quen đi chùa, những bậc phụ huynh đoàn sinh, trước kia thường gần gũi với ACE Huynh Trưởng trong những buổi sinh hoạt của Gia Đình, thì không có vấn đề. Nhưng, ngược lại, ngày nay tại hải ngoại, rất ít (?) phụ huynh đoàn sinh thường có mặt cùng giới trẻ, sát cánh với ACE huynh trưởng, nên cách xưng hô thân mật *Anh, Chị* có thể .. lạ tai và khó chấp nhận khi thấy con em mình xưng hô *Anh, Chị* đối với các anh chị cao tuổi, đáng vей bác Chú, Bác, Ông, Bà, ... hay Cụ Ông, Cụ Bà.

Quả thật vậy, (*có phần bất thường và vô phép*) trong lúc các bậc cha mẹ, gặp các anh, chị (giữ theo cách giao tế thông thường) thì chào hỏi bằng *Bác, Ông, Bà, Cụ*, thì chính con mình, cháu mình lại *xắc xược*, dám gọi bằng *Anh, Chị*(?). Làm sao chấp nhận được! ☺ ☺ ☺

ACE có yêu cầu anh, (tuy không còn giữ chức vụ Ủy Viên Nội Vụ BHDTU.VN (1951-1995) nhưng tiếng nói của anh, uy tín

của anh (?) vẫn còn đó nên, anh có lên tiếng thì chắc ACE sẽ đồng thuận ngay (?). Anh có hứa với ACE, anh sẽ trình bày vấn đề này với các ACE khác để xem sao. Nhưng anh đã có thêm ngay một câu : ‘*Dù muốn hay không, thì chỉ có một Đại Hội Huynh Trưởng mới có đủ thẩm quyền điều chỉnh, sửa đổi mà thôi.*’ Thế đó ! ☺ ☺ ☺

Danh xưng Trưởng này đã được dùng rất quen miệng (và riêng) giữa ACE chúng ta trong Ái Hữu Vĩnh Nghiêm.

Anh cũng đã có gặp một số đông ACE lớn tuổi (như đã hứa) và đã đặt lại vấn đề (một cách nghiêm túc). Nhưng các ACE ấy, (không phải là không quan tâm) đều nghĩ rằng, xưng hô thế nào cũng được, tùy trường hợp, tùy đối tượng, tùy nơi, tùy thành phần gia đình, miễn sao thuận miệng, thuận tai, là được rồi. **Hòa cả làng !**

Khuyến Tu

Đã đến lúc về mau học đạo (*)
 Lời tổ sư dạy bảo bấy nay
 Đời là bể khổ xưa rày
 Không mau giải thoát biết ngày nào ra
 (Sinh vào trong cõi ta bà
 Ấy là tai họa, ấy là nghiệp duyên
 Công danh sự nghiệp hão huyền
 Tiên bậc của cải chỉ tuyển khổ đau)
 Khuyên nhau nên hãy mau mau
 Xa lìa cõi tục đi vào hư vô ..
 Chuyên cần miệng niệm Nam Mô
 Học câu giải thoát sớm vô Niết Bàn

(*) *Chữ “về”* đây đồng nghĩa với “quy y”, có nghĩa là “quay về”. Có thể nói phần đồng ACE chúng ta tuy đã có pháp danh, có nghĩa là đã quy y thọ giới, nhưng đã mấy ai giữ được đầy đủ năm giới hay là còn giải dài? Nay chúng ta phải nhìn nhận rằng thời gian đã muộn, chúng ta cần phải suy nghĩ lại mà quay về, xa lìa những nhiêu khê của cuộc đời để tu học **một cách rốt ráo**, họa may mới kịp Hội Long Hoa sắp tới. Một vài câu thơ mộc mạc gọi là khuyến tu, mong quý ACE đọc giả đính cho hai chữ Hỷ Xả nếu thấy rằng Cư Sĩ tôi đã có xúc phạm, và mong có những lời đóng góp, chỉ dạy

Cali Thu muộn 10/02
Phố Đô cư sĩ

Lái Xe Mùa Đông

(Lái xe và Lái Cuộc đời) với Bát Chánh Đạo

Các em thân mến;

Ngày tháng mau qua, ai cũng nhận thấy như vậy, nhất là mỗi khi có sự việc gì mới xảy đến cho mình cần phải giải quyết. Các em thường nghe những câu than phiền như “Mới đó mà đã hết ngày rồi, chưa làm xong việc gì ra trò trống cả.”, “Mới đó mà đã hết tháng rồi, bao nhiêu thứ “nợ” cần phải thanh toán”, “Mới đó mà đã hết mùa Hè, lại phải chào tạm biệt những thú vui bên bờ biển, bờ hồ, bờ suối, ven rừng, ven đồi, ven núi.”, “Mới đó mà đã sang mùa Đông lạnh lẽo, lại phải chịu cái khổ của việc lái xe đi làm, đi học trong những ngày trăng xóa khấp nơi chỉ đầy tuyết và tuyết”.

Phải, mùa Đông đến để nhắc nhở chúng ta hãy lái xe cẩn thận hơn hầu tránh được những tai nạn nhẹ cũng như nặng, vì nhẹ hay nặng tai nạn xe cộ vẫn gây nhiều phiền phức cho mình và cho người khác. Hệ thống giao thông thật tinh vi tại Hoa-

kỳ nhằm mục đích duy trì an toàn tới mức tối đa cho mọi người, bảo-dảm an ninh trật-tự, bảo-dảm bình thường cho mọi sinh-hoạt của xã-hội. Nhưng hệ thống giao thông có tinh-vi đến mức độ nào cũng không thể giúp cho xã-hội đạt tới mục đích nói trên vì người sử-dụng hệ thống giao thông không giữ tròn bổ-phận của một người lái xe cho dù đã có bằng lái, đã hiểu biết bổn-phận của người tài-xế.

Nhân dịp mùa Đông đến, chúng ta hãy ngồi lại gần nhau bên bếp lửa hồng, vừa suối ấm vừa nhắc nhở cho nhau nghe những gì cần thiết phải lưu tâm để hoàn thành bổn-phận lái xe trên các nẻo đường xa lộ, đại-lộ, hay tiểu lộ, đóng góp phần mình vào phúc lộc của xã-hội.

Này các em,

Muốn lái xe phải có bằng lái. Muốn có bằng lái phải trải qua hai cuộc khảo sát, một khảo sát về mức độ hiểu biết những nguyên tắc giao-thông, và một khảo sát về thực thi lái xe. Nếu đạt tiêu-chuẩn khảo-sát, cơ-quan phụ-trách an-toàn giao-thông sẽ cấp bằng lái. Trong các trường Trung học ở Hoa-kỳ các em học-sinh được huấn-luyện lái xe theo bốn nguyên tắc được rút gọn vào bốn chữ I. P.D.E. khi ngồi vào chỗ tài-xế. Nguyên-tắc đầu tiên gọi là Identification, tạm dịch là “Nhận định rõ ràng”. Thấy và nhìn thấy đúng đắn, phía trước, hai bên, và phía sau của xe mình đang lái, những sự vật và sự việc đang hiện hữu trước mắt. Nhìn thấy rõ và đúng người và vật lần lượt xuất hiện phía trước không lầm lẫn người thành vật, vật thành người, những bảng chỉ dẫn, những ngã tư, ngã ba, đèn đường và đèn xanh, đèn vàng, đèn đỏ, đúng như hiện hữu. Đối với hai bên và phía sau cũng vậy, thỉnh thoảng nhìn kính chiếu hậu để thấy phía sau xe mình có xe nào chạy theo không v.v. Trong Phật pháp có danh từ Chánh Kiến, có nghĩa là nhìn thấy đúng, xem như tương đương với ý nghĩa của danh từ Identification.

Nguyên-tắc thứ hai gọi là Prediction, tạm dịch là “tiên đoán, dự đoán”. Đoán biết trước về những tiếng nói vô ngôn âm thầm của những sự vật và sự việc hiện hữu mà người lái xe đang chánh kiến, thí dụ: nhìn thấy đúng đèn xanh thì biết xe còn chạy nhanh được, và đèn vàng sẽ thay thế đèn xanh nên người lái xe cứ bình tĩnh tự tại với tốc độ đang có. Nhưng nếu nhìn thấy đèn vàng đang hiện hữu thì phải dự đoán có còn đủ thời giờ để vượt qua ngã tư không, nếu còn đủ thì nên nhấn thêm “ga” một tí, nếu không đủ thì nên rà ngay cái thắng để kịp thời dừng lại lúc đèn đỏ bật. Thí dụ khi đi ngang qua một ngã ba, ngã tư, người lái xe cũng cần dự đoán sẽ còn bao nhiêu dặm nữa thì sẽ tới nơi mình muốn tới, sẽ phải quẹo trái, quẹo phải ở một ngã tư nào cho đúng mục tiêu, sau Identification là Prediction. Trong Phật pháp có danh từ Chánh Tư Duy, suy nghĩ đúng về những gì phải làm, tức là dự đoán, dự trù sau khi đã chánh kiến- Identify. Sau chánh kiến là chánh tư duy.

Nguyên-tắc thứ ba gọi là Decision tạm dịch là quyết định một hành động, một hành vi phải thực hiện đúng như đã nhìn thấy đúng và dự trù đúng, không do sự ngập ngừng, không để gây ra một sai sót nào có thể đưa tới tai hại nào ảnh hưởng đến trật tự giao thông. Những tai nạn giao thông thường xảy ra vì những quyết định sai lầm, thí dụ, ban đêm đến một ngã ba không nhìn thấy rõ cảnh vật xung quanh nên đã có quyết định sai lầm thay vì quẹo mặt trái quẹo trái, nên lái xe chạy lòng vòng mất nhiều thời giờ mới tìm được đường đúng. Trong Phật Pháp có danh từ Chánh Ngữ, nói đúng. Quyết định là ý định, ý là tiếng nói của tâm mình, tâm mình nói nên làm thế này hay thế nọ, đó là ngôn ngữ thầm lặng bên trong, ý nói đúng gọi là chánh ngữ. Chánh ngữ tương đương với Decision.

Nguyên-tắc thứ tư gọi là Execution, tạm dịch là thi hành, thực thi và thực hành, thể hiện bằng hành động và hành vi, đúng như đã quyết định. Cho nên quyết định đúng thì thực hiện hành động đúng, quyết định sai thì thi hành sai. Có thể có trường hợp quyết định đúng nhưng hành động sai, thí dụ định ngừng lại nhưng thay vì đạp chân thắng, lại nhấn ga thêm. Nên thay vì dừng lại, xe lại vọt mạnh về phía trước, gây tai nạn không lường trước được. Đã có nhiều tai nạn lưu thông gây chết chóc vì hành động sai không phù hợp với quyết định. Trong Phật Pháp có danh từ Chánh Nghệp, nghiệp là nhân quả của ý, ngữ, và hành. Ý, ngữ, hành sai thì đưa tới tà nghiệp. Ý, ngữ, hành đúng thì đưa tới chánh nghiệp. Nhân lành thì đưa tới quả lành. Chánh nghiệp có nghĩa là hành động đúng nên nó tương đương với Execution

Các em thân mến;

Đến đây các em đã có thể so sánh ý nghĩa tương đương của 4 nguyên tắc lái xe I. P. D. E. với 4 Chánh trước của Bát Chánh Đạo: Identify tương đương với Chánh Kiến - Predict tương đương với Chánh Tư Duy - Decide tương đương với Chánh Ngữ - Execute tương đương với Chánh Nghệp . Và có thể các em sẽ đặt câu hỏi: thế thì còn 4 chánh sau của Bát Chánh Đạo có còn ý nghĩa gì khác đối với vấn đề lái xe không? Lê dĩ-nhiên là có, vì Bát Chánh Đạo là con đường tám đúng của mọi sinh hoạt lành mạnh của tất cả mọi người. Người lái xe thực hiện đúng bốn nguyên tắc IPDE là người giữ tròn bổn phận người tài xế, giữ đúng vai trò lái xe, nhiệm vụ lái xe. Phật pháp gọi là Chánh Mạng. Mạng là nhiệm vụ tự mình nhận lãnh hay từ một tập thể giao cho. Khi trên xe chỉ có một mình mình lái xe, thì mình có trách nhiệm đối với chính mình. Khi trên xe còn có người khác, như những người thân của mình, thì mình có trách nhiệm về an toàn đối với họ. Giữ tròn nhiệm vụ tức là Chánh Mạng. Nhưng người tài xế không thể chỉ “chánh mạng” trong một đoạn đường ngắn mà thôi, mà phải “chánh mạng” trong suốt hành trình từ lúc khởi hành cho đến tận nơi chốn đã định. Phật pháp gọi đó là Chánh Tinh Tẫn. Người tài xế không thể nửa đường ngừng lại vào quán hàng ăn uống say sưa, sau đó lại tiếp tục lái xe với tâm trạng thiếu sáng suốt, bình tĩnh. Muốn giữ được Chánh Tinh Tẫn trong nhiệm vụ tài xế, các em phải chánh niêm những nguyên tắc lái xe, phải tỉnh thức trong mỗi giai đoạn của IPDE

(Xem tiếp trang 12)

Diêm-Âu

LATMA

(Trích Bút Ký 'Buổi Sáng, Diêm-Tâm Cùng Lạt-Ma')

(Tiếp theo & Hết)

4.

Gần hai năm nay, căn nhà riêng của chúng tôi bỗng trở thành nơi tiếp đón các vị Đại Lạt-Ma Tây-Tạng đến vùng này giảng pháp. Có khi mười ngày. Có khi hai tuần. Có khi chỉ vài bữa. Các vị là trưởng lão thuộc giòng phái Drikung Kagyu, là một hệ trong bốn tông phái chính của Phật Giáo Tây-Tạng. Nền tảng của phái Drikung Kagyu, cũng giống như những tông phái Đại-Thừa khác, là phát triển tâm Bồ Đề và thực hành Bồ-Tát-dạo. Tuy nhiên, một trong những chuyên biệt nổi tiếng nhất của phái Drikung Kagyu lại là pháp tập *Phowa*, tức pháp *chuyển thân* khi ta bắt đầu bước vào tiến trình chết và cả sau khi chết. Tôi chẳng còn phải đi lùng tìm *Tử-Thư* ở đâu xa. Có nhiều ngày tôi chỉ cần... ngồi yên là sẽ được nghe giảng giải tì mỉ tận tinh về cái chết và tiến trình chuẩn bị cho cái chết.

Mùa hè năm 1998, chúng tôi chuẩn bị rời Cali để dọn về miền Đông Hoa Kỳ. Khoảng một vài tuần trước đó, đang ngồi già gật giữa trưa, tôi mơ màng thoáng thấy hiện ra một vị sư mặc y vàng đứng trước mặt tôi, khuôn mặt vị ấy hiền từ sáng rõ. Về lại miền Đông không lâu sau, một giấc mơ nữa lại đến với tôi. Tôi thấy tôi ngồi trong căn bếp với mẹ tôi cùng với một vị sư khác. Vị này quần y màu rượu chát đỏ sẫm. Cả ba chúng tôi đang ngồi uống trà, và vui vẻ trò chuyện với nhau chung quanh một chiếc bàn tròn. Lúc ấy, tôi vừa nhắc lại một câu hỏi của mẹ tôi và đang chờ để được nghe câu trả lời của vị sư ấy. Khi thức giấc, nhớ lại về giấc mơ lạ, tôi phải bật cười chính mình! Năm mơ thấy một vị sư ngồi trong bếp nhà mình thay vì ngồi trang nghiêm nơi chánh điện trong chùa thì thật là... mộng mơ quá đáng! Nhưng tôi nào có ngờ! Lẽ dĩ nhiên, làm sao có thể ngờ!

Ở miền Đông, căn nhà của chúng tôi nằm trên một miếng đất tương đối rộng, sau nhà là khu rừng thưa năm lung chừng đổi. Đất rừng cũng thuộc vào địa phận đất của chúng tôi, nhưng đất rừng cao hơn đất nhà cá hon mười mấy bậc tam cấp. Căn nhà và khu rừng thay đổi tùy theo mùa. Lam, túm, hồng, mon mòn mùa xuân, xanh rì rậm rạp mùa hè, vàng ối đỏ rực mùa thu, nõn nà trắng toát mùa đông. Chẳng khác gì trong thơ Đường! Cỏ lam, trà biếc, rượu vàng, tuyết trắng, màu sắc rất yêu kiều, ngồi ngồi từng nét sóng sánh. Thoát một cái, bỗng một hôm, căn nhà bốn mùa của chúng tôi trở thành nơi tụ hội của các vị Lat-Ma Tây-Tạng, và rất đông những người từ khắp các nơi đổ về nghe pháp, không phải người Việt, mà là người Mỹ da trắng, người Mỹ gốc Phi châu, người Gia-Nã-Đại, người Đức, người Nga, người Do Thái, người Tây-Ban-Nha, người Venezuela, người Ấn, người Đài Loan, người Trung-Hoa, người Tây-Tạng... Chẳng khác nào một trụ sở Liên-Hiệp-Quốc tí hon!

Nhân duyên bất ngờ, hết sức kỳ lạ, sâu đậm một cách khó lường. Một năm bốn mùa. Mỗi mùa một vị Đại Lạt-Ma. Chúng tôi đâm ra bận rộn hết cả bốn mùa. Những cội rễ của tiền kiếp... trổ hoa, đôi lúc làm cho chính tôi phải kinh ngạc! Những buổi sáng nấu xong món cháo bằng lúa mạch hầm thầy tôi, Garchen Triptul Rinpoche, vị Đại-Lạt-Ma Hoá-Thân sinh trưởng ở vùng Kham, miền Đông Tây-Tạng, chúng tôi hay ngồi ăn chung với thầy trong căn phòng bếp hoặc phòng ăn nhỏ. Lúc nào ánh nắng ban mai cũng chan hòa, vàng óng và tươi như những nhánh lau non, phết lên khắp nơi trong phòng một màu lóng lánh! Tôi mới bắt đầu học nấu món cháo lúa mạch từ khi có các vị Lạt-Ma đến ngụ trong nhà, sáng nào cũng một món đó. Lúa mạch ngọt thơm tinh khiết, nấu chung với nước, sữa tươi, mật ong, nho khô, quế bột, cộng thêm với hành nhân thái mỏng. Người Tây-Tạng có một món cháo đặc biệt hơi tương tự như món cháo lúa mạch của tôi, họ gọi là *tsampa*. Thầy tôi, vị Đại-Lạt-Ma nổi tiếng là bậc giác ngộ, đã được tuyên nhận là một Hoá-Thân và đã di tu từ năm lên bảy tuổi. Thầy tôi kể là tại các tu viện Tây-Tạng, sáng nào cũng sáng nào, cả chùa cũng điểm tâm chỉ bằng một món *tsampa*! Nay giờ cũng thế, không khác. Sáng nào tôi cũng nấu một nồi cháo sáng thật to, và dọn thêm những lái bánh làm bằng lúa mì hoặc bằng ngũ cốc trét đầy bơ mặn. Đó là thời gian yên lặng nhất và được gần gũi với thầy tôi nhất. Nhiều vị *Đại-Sư* cũng đã ngồi ăn sáng trong căn phòng bếp đó, phòng ăn đó. Tôi đã học được rất nhiều từ quý thầy ngay trong những giây phút sớm mai đơn sơ, đôi lúc còn nhiều hơn cả những khi ngồi nghe thuyết pháp. Hỏi thầy tôi những câu hỏi không đầu không đuôi vào buổi sáng, hỏi những câu hỏi có phần thâm hậu hơn một chút cũng vào buổi sáng, được thầy đánh thức tâm mình dậy bằng những câu trả lời thấu đáo cho những câu hỏi mình chưa kịp lên tiếng hỏi cũng buổi sáng. Nụ cười nở tươi dung lượng của thầy tôi đọng lại trong nắng, tỏa ra khắp nơi. Tôi tưởng tượng đến những nụ cười dung lượng y như thế trong hai mươi năm thầy tôi ở trong trại tù Trung Cộng kể từ sau khi Tây-Tạng bị Trung Cộng侵占 toàn cường chiếm. Chưa bao giờ tôi nghe thầy lên tiếng kết án một ai, kể cả những kẻ đã cầm tù thầy. Người Tây-Tạng kể, trong trại tù, thầy đã kiên trì tiếp tục học pháp của Đức Phật, học hạnh nhẫn nhục của đất, học tánh từ bi của Bồ-Tát, thầy toạ thiền, nhập định liên tục, và chính ở trong tù, thầy tôi đã đắc pháp. Nắng sớm rồi cũng có lúc tan, nhưng nụ cười và tấm lòng dung lượng của thầy đã vượt ra khỏi cõi vô thường tạm bợ này. Nên những buổi điểm tâm tràn nắng mai và ngập tẩm lòng từ bi của thầy, cho riêng chúng tôi, và cho tất cả chúng sinh, chính là những bài pháp thoại quý báu lắm! Tôi ao ước có ngày đủ được nhân duyên để có thể ghi lại hết những gì tôi học được từ thầy tôi, từ tất cả những vị Lạt-Ma đã đến ngụ trong căn nhà quanh năm bốn mùa thay đổi, và mỗi bình minh, đã cùng ngồi ăn những bát cháo lúa mạch ngút khói với chúng tôi.

Nửa đời người, bây giờ tôi mới biết tại sao hai tiếng *Lama* đã từng theo đuổi tôi từ khi còn bé thơ, theo đuổi suốt! Nay giờ thì đi đâu cũng thấy *Lama* hết, chỉ thấy toàn *Lama*, phòng khách, phòng ăn, căn bếp, sân trước, rừng sau, lung đồi! (HẾT)

LÁI XE MÙA ĐÔNG (Tiếp trang 9)

Có như vậy, mọi người trên xe mới an tâm, người lái xe an tâm và hành khách đều an tâm. Mọi người đều ở trong chánh định. Chánh định của người lái xe tạo nên chánh định cho những người trên xe mình. Một người tài xế có đầy đủ Bát Chánh Đạo như vậy là người tài xế hoàn toàn giữ tròn bổn phận của mình.

Ở Hoa Kỳ hầu như mọi người đều dính chặt cuộc đời mình với chiếc xe, mọi người đều phải biết lái xe và có bằng lái. Chính những nguyên tắc lái xe đã hướng dẫn đời mình mà ít ai để ý. Vì cuộc đời mình cũng chỉ hướng về phía trước, nhìn thấy những đoạn đường phía trước, thỉnh thoảng mình phải nhìn hai bên và phía sau, đồng hành và quá khứ. Nhìn thấy trước để tự duy nhũng điều sẽ thực hiện khi chúng sắp xấy đến, phải sáng suốt lựa chọn quyết định để thành tựu tốt đẹp những mong muốn của cuộc đời cá nhân và đoàn thể.

Lái xe và lái cuộc đời là một, đều phải cẩn thận từng bước theo Bát Chánh Đạo. Câu chuyện mùa Đông bên cạnh bếp lửa hồng đến đây là chấm dứt. Chúc các em một Mùa Đông qua nhanh với những mong mơ sớm thực hiện khi mùa Xuân chớm nở.

Nam Mô Thường Tinh Tán Bồ Tát

Nam Mô Thường Bất Khinh Bồ Tát

Nam Mô Thường Hoan Hỷ Bồ Tát

Nguyễn Phượng – 2002 Đông

Hoàng Trọng Cang

THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

Vô cùng xúc động được tin

Cụ Ông Trần Đình Huân

Thân phụ và nhạc phụ của hai Trưởng Trần Đình Hùng và Vũ Thị Nguy
vừa từ trần ngày 04-11-2002 nhằm ngày 30-9 năm Nhâm Ngọ
tại Tỉnh Sông Bé, Việt Nam, hưởng thọ 87 tuổi.

Thành kính chia buồn cùng hai Trưởng và toàn thể tang quyến.
Chân thành cầu nguyện hương linh **Cụ Ông Trần Đình Huân**
sớm về cõi Tịnh Độ.

NAM MÔ TIẾP DẪN ĐẠO SỰ A DI ĐÀ PHẬT
Toàn thể thành viên Ái Hữu Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại

